

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Klášterky a soudců JUDr. Michala Holuba a JUDr. Blanky Chlostové ve věci

žalobkyně: **Mgr. J. V. [REDACTED]**, narozená dne **[REDACTED]**
bytem **[REDACTED]**
zastoupená advokátem JUDr. Petrem Zajícem, LL.M., Ph.D.
sídlem Kadlčákova 1507, Frýdlant nad Ostravicí

proti
žalované: **Česká republika – Ministerstvu spravedlnosti**
sídlem Vyšehradská č. 16, Praha 2
jednající Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem na Rašínově nábřeží 390/42, Praha 2

o zaplacení částky 52 635 Kč s úroky z prodlení a částky 230 000 Kč s úroky z prodlení

o odvolání žalované do rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 11. ledna 2019, č. j. 18 C 183/2016 - 446

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se ve vyhovujících výrocích III. a V. o věci samé a ve výroku VII. o nákladech řízení a ve výrocích VIII. a IX. o nákladech státu **potvrzuje.**
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náklady odvolacího řízení v částce **17 804 Kč** k rukám JUDr. Petra Zajíce, LL.M., Ph.D., do 15 dnů od právní moci rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Tomanová.

Odůvodnění:

1. Soud I. stupně v záhlaví uvedeným rozhodnutím ve výroku I. zastavil řízení o zaplacení částky 1 815 Kč, ve výroku II. zamítl žalobu o zaplacení úroků z prodlení z částky 1 815 Kč ve výši 8,05 % ročně od 21. 1. 2016 do zaplacení, ve výroku III. uložil povinnost žalované zaplatit žalobkyni částku 41 745 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 20. 7. 2016 do zaplacení do 15 dnů od právní moci rozsudku, ve výroku IV. zamítl žalobu o zaplacení částky 9 075 Kč s úroky z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 21. 1. 2016 do zaplacení a žalobu o zaplacení úroků z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 41 745 Kč od 21. 1. 2016 do 19. 7. 2016, ve výroku V. uložil povinnost žalované zaplatit žalobkyni částku 75 000 Kč s úroky z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 20. 7. 2016 do zaplacení do 15 dnů od právní moci rozsudku, ve výroku VI. zamítl žalobu o zaplacení 155 000 Kč s úroky z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 21. 1. 2016 do zaplacení a žalobu o zaplacení úroků z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 75 000 Kč od 21. 1. 2016 do 19. 7. 2016, ve výroku VII. uložil povinnost žalované zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 110 850 Kč k rukám zástupce žalobkyně do 15 dnů od právní moci rozsudku, ve výroku VIII. uložil povinnost žalované zaplatit náklady státu ve výši 4 690 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku a ve výroku IX. uložil povinnost žalobkyni zaplatit náklady státu ve výši 1 173 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku.
2. Rozhodl tak v řízení, v němž se žalobkyně náhrady škody ve výši 52 635 Kč představující náklady na obhajobu v trestním řízení a kompenzaci nemajetkové újmy ve výši 230 000 Kč s odůvodněním, že proti žalobkyni a dalším bývalým členům rady obce [redacted] včetně starosty, bylo zahájeno trestní stíhání usnesením Policie ČR ze dne [redacted] č. j. [redacted] pro přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle ust. § 329 odst. 1 písm. a) tr. zák. a dále přečin porušení povinnosti při správě cizího majetku ve stadiu pokusu podle ust. § 21 odst. 1 tr. zák. k ust. § 220 odst. 1 tr. zák. Okresní soud ve Frýdku-Místku rozsudkem ze dne 20. 11. 2014, č. j. [redacted] žalobkyni zprostil obžaloby podle ust. § 226 písm. b) trestního řádu. Žalobkyně byla do února 2012 členkou rady obce a je stále členkou zastupitelstva, trestní stíhání žalobkyně a dalších obviněných bylo účelové jakožto prostředek boje o politickou moc. Žalobkyně jakožto [redacted] byla osobou s vysokým osobním kreditem a trestní stíhání poznamenalo její profesní činnost. Trestní stíhání trvalo 2,5 roku a žalobkyni hrozil trest odnětí svobody až 5 let. Žalobkyně uplatnila nárok předběžně u žalované dne 19. 1. 2016 a ta se k němu v zákonem stanovené lhůtě nevyjádřila.
3. Žalovaná se k žalobě vyjádřila tak, že u ní žalobkyně nárok předběžně uplatnila dne 19. 1. 2016. Nárok na finanční kompenzaci nemajetkové újmy neshledala žalovaná důvodným a má za dostatečnou kompenzaci poskytnutí omluvy. Ohledně nároku na náhradu škody žalovaná žalobkyni nevyhověla, jelikož žalobkyni nebylo doloženo, že by tuto částku obhájci zaplatila. Navrhla žalobu zcela zamítnout.
4. Výrok I. soud I. stupně odůvodnil ust. § 96 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, dále jen „o. s. ř.“, s tím, že podáním ze dne 3. 5. 2017 vzala žalobkyně žalobu zpět co do nároku na náhradu škody ve výši 1 815 Kč představující odměnu za úkon právní služby učiněný dne 2. 4. 2014.
5. Jelikož pak nemohl být důvodný nárok žalobkyně na zákonné úroky z prodlení z této částky, žalobu v této části zamítl (výrok II. rozsudku).
6. Soud I. stupně vyšel ze zjištěného skutkového stavu, že proti žalobkyni bylo zahájeno trestní stíhání, žalobkyně byla následně obžaloby zproštěna. Žalobkyně v trestním řízení zastupoval JUDr. Petr Zajíc, LL. M., Ph.D., společně s Ing. M. [redacted] M. [redacted] a Ing. M. [redacted] zaplatil obhájci celkem 343 035 Kč. Žalobkyně uznala co do důvodu a do výše dluh vůči Ing. M. [redacted] ve výši 52 635 Kč podle dohody o společném zastoupení ze dne 15. 8. 2013. Jedná se o dluh

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Tomanová.

vzniklý z uhrazení odměny a paušálních náhrad hotových výdajů za 29 úkonů právní služby po 1 500 Kč, snížených o 20 % dle § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, a za 29 paušálních náhrad hotových výdajů plus 21 % DPH. Žalobkyně uplatnila u žalované nárok na náhradu škody a nemajetkové újmy dne 19. 1. 2016 a žalovaná shledala nárok důvodným co do nemajetkové újmy žalobkyně z trestního stíhání, která byla kompenzována omluvou.

7. Ohledně nároku na náhradu škody ve výši 52 635 Kč soud I. stupně uzavřel, že na danou věc je třeba použít zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, dále jen „o. z.“, když uznání dluhu bylo žalobkyní učiněno v době jeho účinnosti. Tímto zákonem je škoda definována jako újma na jmění (ust. § 2894 odst. 1 o. z.), čímž se rozumí jak faktické snížení majetku poškozené, tak vznik dluhů na straně poškozené. Poškozená tak nově může žádat o náhradu škody již okamžikem, kdy jí v důsledku jednání škůdce vznikne dluh (ust. § 2952 věta druhá o. z.), tedy nejen před faktickým zaplacením dluhu a snížením majetku poškozené, ale i před splatností vzniklého dluhu. Proto vyhověl žalobě ohledně nároku na náhradu škody co do částky 41 475 Kč, spočívající v náhradě nákladů za 23 úkonů ve výši 1 200 Kč za jeden úkon, 23 x režijním paušálů ve výši 300 Kč a náhrady 21 % DPH ve výši 7 245 Kč dle ust. § 7 ve spojení s § 10 odst. 3 písm. b) a ust. § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, podle skutečně provedených úkonů v trestním řízení dle obsahu trestního spisu (výrok III. napadeného rozhodnutí) a ve zbytku žalobu ohledně nároku na náhradu škody jako nedůvodnou zamítl (výrok IV. napadeného rozhodnutí).
8. U nároku na náhradu nemajetkové újmy soud I. stupně vyšel ze skutkového zjištění, že usnesením o zahájení trestního stíhání ze dne 16. 1. 2013 bylo zahájeno trestní stíhání žalobkyně a dalších čtyř osob pro přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zák. a dále přečin porušení povinnosti při správě cizího majetku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zák. k § 220 odst. 1 tr. zák. Žalobkyně byla stíhána pro skutek, který spočíval v tom, že jako členka rady obce svým rozhodnutím mohla způsobit škodu obci ve výši 25 200 Kč. Obžaloba byla podána dne 13. 5. 2013. Usnesením Okresního soudu ve Frýdku – Místku ze dne 11. 6. 2013, č. j. [REDAKCE] bylo trestní stíhání obžalovaných, včetně žalobkyně, zastaveno. Usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 10. 2013, č. j. [REDAKCE] bylo rozhodnuto o stížnosti okresního státního zástupce tak, že usnesení Okresního soudu ve Frýdku – Místku ze dne 11. 6. 2013 bylo zrušeno a okresnímu soudu bylo uloženo, aby o věci znovu jednal a rozhodl. Rozsudkem Okresního soudu ve Frýdku – Místku ze dne 20. 11. 2014, č. j. [REDAKCE] byli obžalovaní, včetně žalobkyně, zproštěni obžaloby. Rozsudek nabyt právní mocí dne 21. 7. 2015, když usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 7. 2015, sp. zn. [REDAKCE] bylo zamítnuto odvolání státního zástupce proti rozsudku Okresního soudu ze dne 20. 11. 2014.
9. Soud I. stupně uzavřel, že s ohledem na to, že délka trestního stíhání nebyla zanedbatelná, je na místě odškodnit nárok žalobkyně finančně a poskytnutá omluva není dostatečnou kompenzací újmy.
10. Ohledně výše odškodnění soud I. stupně provedl srovnání s případem, který rozhodoval Nejvyšší soud pod sp. zn. 30 Cdo 2813/2011 a důvodným shledal odškodnění žalobkyně ve výši 75 000 Kč, včetně zákonných úroků z prodlení od 20. 7. 2016, když nárok byl předběžně uplatněn u žalované dne 19. 1. 2016 šestiměsíční lhůta pro projednání uplynula dne 19. 7. 2016, ode dne následujícího (20. 7. 2016) má tedy žalobkyně nárok na úroky z prodlení (výrok V. napadeného rozhodnutí). Ve zbytku žalobu v části požadující odškodnění nemajetkové újmy a zaplacení zákonných úroků z prodlení od 21. 1. 2016 jako nedůvodnou zamítl (výrok VI. napadeného rozhodnutí).
11. Výrok o náhradě nákladů řízení soud I. stupně odůvodnil ust. § 142 odst. 2 o. s. ř. a podle ust.

§ 146 odst. 2 o. s. ř. Vyšel z toho, že žalobkyně byla celkem ve věci úspěšná ohledně škody 41 745 Kč (80 %) a neúspěšná co do částky 10 890 Kč (9 075 Kč + 1 815 Kč, v této části žalobkyně zavinila zastavení řízení), tj. 20 %, a plně úspěšná v nároku na náhradu nemajetkové újmy (viz rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 3223/2013 ze dne 10. 2. 2015). Žalobkyně tedy byla ve věci úspěšná celkem v rozsahu 90 %, když nárok na náhradu škody představuje 50 % z celkového nároku a nárok na nemajetkovou újmu 50 %, u náhrady škody po tomto přepočtení tedy byla neúspěšná s ohledem na celý předmět řízení co do 10 %. Po odečtení neúspěchu od úspěchu ve věci má žalobkyně nárok na náhradu nákladů řízení v rozsahu 80 %, které vypočetl na 110 850 Kč.

12. Výrok o nákladech řízení státního soudu posoudil podle ust. § 148 odst. 1 o.s.ř. a celkové náklady státního soudu ve výši 5 863 Kč nechal nahradit žalobkyni ve výši 20%, tedy částky 1 173 Kč, a žalovanou ve výši 80 %, tedy 4 690 Kč (výrok VIII. a IX. rozsudku).
13. Proti tomuto rozhodnutí do vyhovujících výroků III. a V. o věci samé podala včasné odvolání žalovaná, které odůvodnila tak, že u škody v podobě vynaložených nákladů na obhajobu má za to, že žalobkyně neprokázala vznik škody. Soud prvního stupně existenci nároku dovodil především z dohody o uznání dluhu. V daném případě měl být vznik škody posuzován podle dosavadní právní úpravy, zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, dále jen „obč. zák.“, neboť vznik škody je třeba vázat na datum zahájení trestního stíhání a nikoli na datum dohody o uznání dluhu, kterou žalobkyně uzavřela až rok po skončení trestního řízení. Žalobkyně byla povinna prokázat, že jí náklady na obhajobu vznikly jejich uhrazením. V případě, že by takový doklad žalobkyně doložila, neměly jí být přiznány úroky z prodlení, neboť k žádosti o předběžné projednání nároku vznik škody náležitě nedoložila a znemožnila tak žalované její nárok objektivně posoudit a případně i plnit.
14. U nemajetkové újmy nesouhlasila s finančním odškodněním žalobkyně, jelikož řízení netrvalo nikterak dlouhou dobu, žalobkyni nehrozil vysoký trest, byla zproštěna obžaloby již před soudem prvního stupně a neprokázala žádnou konkrétní újmu, která jí měla být trestním řízením způsobena (ani rozsáhlou medializací případu či rozpadem rodiny jako ve srovnatelném případě). Jeví se tak jako dostačující forma odškodnění samotné konstatací porušení práva.
15. Navrhla, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně v napadených výrocích změnil tak, že se žaloba zamítá i ve zbylé části a aby žalované přiznal náklady řízení před soudy obou stupňů.
16. Žalobkyně se k odvolání vyjádřila tak, že prokázala vznik škody uznáním dluhu. Uznání dluhu pouze deklaruje ujednání platné a účinné od samého začátku společného zastoupení. Dne 26. 4. 2017 byl dluh uhrazen připsáním na účet Ing. M. [REDAKCE] M. [REDAKCE]
17. U nemajetkové újmy, žalobkyně tvrdila i prokázala dopady nezákonného trestního stíhání v jednotlivých oblastech jejího života. Žalobkyně utrpěla na pověsti v oblasti profesní a došlo ke zhoršení vztahů na pracovišti. V důsledku nezákonného trestního stíhání se také zhoršily vztahy v rodině žalobkyně. Žalobkyně je svobodná a žije s rodiči, o které se stará a silné citové pouto mezi žalobkyní a jejími rodiči bylo trestním stíháním narušeno. Navrhla, aby odvolací soud napadené rozhodnutí potvrdil a žalobkyni přiznal náhradu nákladů řízení.
18. Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek soudu prvního stupně z podnětu podaného odvolání, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo podle ust. § 212 a ust. § 212a o. s. ř. a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.
19. Z výpisu z účtu Ing. M. [REDAKCE] odvolací soud zjistil, že dne 26. 4. 2017 byla na jeho účet připsána platba od žalobkyně ve výši 52 635 Kč označená jako náklady obhajoby.

20. Soud I. stupně správně a úplně zjistil právně relevantní skutečnosti. Tento skutkový stav nedoznal přitom žádných podstatných změn ani v odvolacím řízení i po doplnění dokazování.
21. Nicméně nelze zcela souhlasit s právními závěry soudu I. stupně u uplatněného nároku na náhradu skutečné škody s použitím nového občanského zákoníku a v této části odvolací námitka žalované je důvodná. U náhrady škody podle ust. § 31 odst. 1 ve spojení s ust. § 26 zákona č. 82/1998 Sb. se sice, pokud není stanoveno jinak, použije občanský zákoník, ale podle ust. § 3079 odst. 1 o. z. se právo na náhradu škody žalobkyně řídí dosavadními předpisy, jelikož k porušení povinnosti stanovené právními předpisy došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona zahájením trestního stíhání dne 16. 1. 2013. Je tedy zapotřebí i uplatněný nárok na náhradu škody posuzovat podle ust. § 31 odst. 1 ve spojení s ust. § 26 zákona č. 82/1998 Sb. podle zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník.
22. Nicméně toto nesprávné právní posouzení nemělo žádný vliv na správnost rozhodnutí ve věci samé. Žalobkyně náklady na právní zastoupení vynaložila, jak bylo v řízení prokázáno, a soud I. stupně z těchto vynaložených nákladů jí přiznal náklady účelně vynaložené podle prokázaných úkonů právního zástupce obžalovaných, tedy i žalobkyně. V této části lze odkázat na přesvědčivé a správné odůvodnění rozhodnutí soudu I. stupně (zejména bod 11. - 15.).
23. Odvolací námitka žalované, že vynaložení finančních prostředků žalobkyní na tyto náklady nebylo prokázáno, je tak zcela nedůvodná.
24. Soud I. stupně i správně vypočetl částku 41 745 Kč, spočívající v náhradě nákladů za 23 úkonů ve výši 1 200 Kč za jeden úkon, 23 x režijním paušálu ve výši 300 Kč a náhrady 21 % DPH ve výši 7 245 Kč (viz bod 14. odůvodnění napadeného rozhodnutí).
25. Soud I. stupně pak správně posoudil i splatnost této částky, potažmo počátek prodlení a proto odvolací soud vyhovující výrok o věci samé III. jako věcně správný podle ust. § 219 o. s. ř. potvrdil.
26. U nároku na odškodnění za nemajetkovou újmu způsobenou nezákonným rozhodnutím soud I. stupně také správně a úplně zjistil právně relevantní skutečnosti. Tento skutkový stav nedoznal žádných změn ani v odvolacím řízení.
27. Soud I. stupně také správně posoudil tento nárok po právní stránce a pečlivě zhodnotil právně relevantní skutečnosti. Jak již uvedl soud I. stupně, žalobkyně byla obviněna ze spáchání přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku a přečinu porušení povinnosti při správě cizího majetku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku k § 220 odst. 1 trestního zákoníku. Žalobkyni hrozil trest odnětí svobody v délce 1 – 5 let a rozsah škody, která mohla být způsobena, činil 25 200 Kč. Reálně žalobkyni, jakožto osobě trestně bezúhonné, trest odnětí svobody nehrozil. Trestní věc nebyla veřejností negativně vnímána, což plyne z volebních výsledků žalobkyně. Spolu se žalobkyní byli stíháni i další bývalí členové obecní rady a starosta a došlo tak ke sdílení nemajetkové újmy. Zájem médií pak nesměřoval primárně k žalobkyni, ale k obecní radě jako celku a zejména ke starostovi.
28. Ustanovení § 31a odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb. stanoví, že při určování výše přiměřeného zadostiučnění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újme došlo. Jde o normu s relativně neurčitou hypotézou, vyžadující, aby soud s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti každého individuálního případu sám vymezil okolnosti významné pro určení výše náhrady. Zákonné ustanovení § 31a stanoví pouze to, že zadostiučnění musí být přiměřené, samotné určení výše však ponechává na volném uvážení soudu. Zákon tedy nevymezuje žádnou případnou hranici (minimální nebo maximální) pro určení výše zadostiučnění. Soud je při úvaze o přiměřenosti výše finančního odškodnění povinen vycházet z úplně zjištěného skutkového stavu a opírat se o zcela konkrétní

a přezkoumatelná hlediska, kterými jsou především závažnost nemajetkové újmy a ověřené okolnosti, za kterých k neoprávněnému zásahu do osobnosti fyzické osoby došlo (viz např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 5. 3. 2009, sp. zn. 30 Cdo 2290/2007). Zvažovány musí být zejména dopady nezákonného rozhodnutí do osobnostní sféry poškozené, nepříznivost jejich vlivu na pověst poškozené, její dosavadní způsob života a podobně. Otázka výše zadostiučnění v penězích se odvíjí od okolností každého konkrétního případu, a proto ji nelze vyřešit souhrnně pro všechna řízení (viz i např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. června 2011, sp. zn. 30 Cdo 1684/2010, uvedený již i soudem I. stupně).

29. K odvolacím námitkám žalované je zapotřebí zejména uvést, že i když lze souhlasit s odvolatelkou, že žalobkyně působila ve veřejných funkcích obce, dobrovolně se hlásila do těchto funkcí ve volbách také v průběhu trestního stíhání a muselo jí být zřejmé, že se o ni jako veřejně známou osobu budou obyvatelé obce zajímat, že její počínání bude předmětem zájmu veřejnosti. Soud I. stupně také netvrdil, že trestní stíhání mělo zásadní dopad do osobnostní sféry žalobkyně a i uzavřel, že žalobkyně i přes trestní stíhání stále zůstala zastupitelkou i [REDAKCE]. Soud I. stupně přitom provedené důkazy hodnotil jednotlivě i ve vzájemné souvislosti v souladu s ust. § 132 o. s. ř. (viz bod 5.-8. odůvodnění napadeného rozhodnutí).
30. Lze souhlasit s odvolatelkou, že veřejně činné osoby musí s jistou mírou popularity a zájmu veřejnosti počítat a tuto musí snést. Nicméně výkon veřejné funkce není spojen s nutností nést důsledky nezákonného trestního stíhání a není to obvykle spojeno s výkonem veřejné funkce. Přitom trestní stíhání trvalo celkem dva a půl roku a po tuto dobu žalobkyně musela snášet dopady do osobnostní sféry, společenský odsudek i medializaci případu. Soud I. stupně pak přílehavě v souladu s ustálenou judikaturou zhodnotil okolnosti konkrétního případu a i provedl relevantní porovnání s věcí řešenou Nejvyšším soudem pod sp. zn. 30 Cdo 2813/2011. Lze tak odkázat na přesvědčivé odůvodnění napadeného rozhodnutí (bod 16. odůvodnění).
31. Správně soud I. stupně dospěl k závěru, že délka trestního stíhání nebyla zanedbatelná a že je na místě odškodnit nárok žalobkyně finančně a poskytnutá omluva není dostatečnou kompenzací újmy. Správně také určil (vzhledem ke všem konkrétním okolnostem) výši částky na 75 000 Kč, která odpovídá výši částky přiznávané v obdobných případech.
32. Odvolací námitky žalované tak odvolací soud z výše uvedených důvodů neshledal za důvodné.
33. Proto odvolací soud ve vyhovujících výrocích III. a V. o věci samé, jakož i akcesorických výrocích VII. o nákladech řízení a VIII. a IX. o nákladech státu jako věcně správné podle ust. § 219 o. s. ř. potvrdil – výrok I.
34. O nákladech odvolacího řízení mezi žalobkyní a žalovanou bylo rozhodnuto podle ust. § 224 odst. 2 o. s. ř. v souladu s ust. § 224 odst. 1 a ust. § 142 odst. 1 o. s. ř., když v odvolacím řízení plně úspěšně žalobkyni náleží náklady na zastoupení advokátem, tedy odměna stanovená dle § 7 bod 5. ve spojení s ust. § 9 odst. 4 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, z tarifní hodnoty odvolacího řízení ve výši 50 000 Kč a 41 745 Kč, celkem 91 745 Kč (viz ust. § 12 odst. 3 téže vyhlášky). Odměna za jeden úkon pak činí 4 280 Kč za dva úkony podle ust. § 11 odst. 1 téže vyhlášky (sepis vyjádření k odvolání a účast na odvolacím ústním jednání dne 27. 8. 2019). Žalobkyni dále náleží i 2 paušální náhrady hotových výdajů podle ust. § 13 odst. 3 téže vyhlášky ve výši 300 Kč za každý úkon. Dohromady jde o částku 9 160 Kč vynaloženou na právní zastoupení. Dále přiznal žalobkyni i cestovné ze sídla zástupce žalobkyně ve Frýdlantu nad Ostravicí na jednání u odvolacího soudu a zpět podle ust. § 13 odst. 4 vyhlášky za 758 km osobním automobilem Volkswagen Touran, RZ 7T5 5478, na motorovou naftu s průměrnou spotřebou 5,3 l na 100km, ve výši 4 104 Kč, náhrada za promeškaný čas podle § 14 vyhlášky za 14,5 půlhodin za cestu z Frýdlantu nad Ostravicí do Prahy a zpět, tj. 1 450 Kč. Právnímu zástupci žalobkyně pak

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Tomanová.

náleží i daň z přidané hodnoty ve výši 21 % z částky 14 714 Kč v souladu s ust. § 137 odst. 1 a 3 o. s. ř. a ust. § 14a vyhlášky, tedy 3 090 Kč. Celkem náklady řízení tak činí 17 804 Kč.

35. Odvolací soud pak náklady řízení ve výše uvedené částce přiznal žalobkyni na zákonné platební místo (ust. § 149 odst. 1 o. s. ř.) a o delší lhůtě k plnění soud rozhodl ve smyslu ust. § 160 odst. 1 o. s. ř. z důvodu soudu obecně známých – potřeba administrativních úkonů na straně žalované při plnění povinností – výrok II.
36. Ve výroku I. o zastavení řízení a v zamítavých výrocích II., IV. a VI. napadené rozhodnutí zůstalo odvoláním nedotčeno (ust. § 206 odst. 2 o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat dovolání k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu I. stupně ve lhůtě dvou měsíců ode dne jeho doručení, avšak jen za splnění podmínek a z důvodů stanovených v § 237 o. s. ř. – jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

Proti tomuto rozhodnutí v části týkající se výroků o nákladech řízení není dovolání přípustné.

Praha 27. srpna 2019

JUDr. Jan Klášterka v. r.
předseda senátu